

Dr Robert Chisholm, 1 i 2 Samuela, sesja 26, 2 Samuela 21

© 2024 Robert Chisholm i Ted Hildebrandt

To jest dr Bob Chisholm w swoim nauczaniu na temat 1 i 2 Księgi Samuela. To jest sesja 26, Bludgeon Vengeance for the Gibeonites, rozdział 21, wersety od 1 do 14 oraz David's Mighty Men, rozdział 21, wersety 15 i następne oraz rozdział 23, wersety 8 i następne.

Studiując 1 i 2 Księgę Samuela, doszliśmy do epilogu, którym jest 2 Księga Samuela, rozdziały od 21 do 24.

Ta część nie jest ułożona chronologicznie. Historia Dawida zostaje zawieszona na końcu 20 rozdziału 2 Księgi Samuela. Epilog składa się z materiału z różnych etapów kariery Dawida, a następnie historia zostanie wznowiona w 1 i 2 rozdziale 1 Księgi Królewskiej, gdzie czytamy o fakcie, że Salomon będzie następcą Dawida, a potem Dawid umrze.

Czytając epilog, 2 Samuela 21 do 24, początkowo może się wydawać, że materiał został tam wrzucony przypadkowo. Wydaje się, że nie ma tu wyraźnej struktury, ale w rzeczywistości istnieje i nazywamy ją strukturą chiastyczną, koncentryczną lub lustrzaną. Przeprowadzę Cię przez zarys i myślę, że zobaczysz, jak to działa.

Sekcja rozpoczyna się w rozdziale 21, wersetach od 1 do 14, opisem grzechu Saula i jego odkupienia. Ta wstępna relacja przypomina czas, kiedy Saul dopuścił się grzechu przeciwko Gibeonitom, z którymi Izraelici zawarli przymierze, a Pan ukarał Izraela za grzechy Saula. Do tego czasu Dawid jest królem i Dawid musi posprzątać bałagan pozostawiony przez Saula, dlatego zatytułuję tę część: Grzech Saula i jego odkupienie, Dawid jako sędzia królewski.

David będzie tu pełnił funkcję sędziego królewskiego. Będzie pośredniczył między Gibeonitami a Izraelem, aby Pan przywrócił swą łaskę Izraelowi, ale o tym fragmencie porozmawiamy za chwilę. Zatem moglibyśmy oznaczyć tę początkową historię jako A w zarysie.

Następnie w rozdziale 21, wersetach od 15 do 22, mamy część opisującą potężne czyny ludzi Dawida. Dawid odniósł w swojej karierze wielkie zwycięstwa dla Izraela, ale epilog księgi jasno pokazuje, że otrzymał wielką pomoc i tak zawsze jest w przypadku wybranych sług Pana. Potrzebują wsparcia innych.

Do osiągnięcia Bożych celów potrzebny jest zespół, dlatego też znajduje się krótki opis potężnych czynów ludzi Dawida, który w zarysie możemy nazwać B. Mamy więc

początkową historię, w której Dawid będzie pełnił funkcję sędziego królewskiego, a następnie potężne czyny ludzi Dawida. Kiedy dochodzimy do 2 Samuela 22, który jest długim wierszem, który pojawia się również w Psalmach.

W Psalmie 18 mamy dwie wersje tego jednego wiersza, który napisał Dawid. To dziękczynna pieśń Dawida, dziękująca Panu za wsparcie, wybawienie i zwycięstwo w bitwie. 2 Samuela 22, to wersety od 1 do 51.

Jak powiedziałem, to bardzo, bardzo długa piosenka. To może być C.

A więc, A, mamy Davida jako sędziego królewskiego.

B, potężne czyny ludzi Dawida.

I C, dziękczynna pieśń Dawida.

To, co wydarzy się w tym momencie epilogu w rozdziałach 23 i 24, to cofniemy się w odwrotnej kolejności. Pójdziemy, przeszliśmy A, B, C. Teraz odwrócimy to i pójdziemy C, B, A. I tak na początku rozdziału 23, wersety od 1 do 7, mamy Ostatnie słowa Davida.

Nazywa się to krótkim wierszem, ale odpowiada długiemu wierszowi z rozdziału 22. Możemy więc nazywać go również C. Potem dochodzimy do kolejnej części, która omawia potężne czyny ludzi Dawida w rozdziale 23, wersetach od 8 do 39.

Dawid faktycznie miał grupę elitarnych wojowników, zwanych Trzydziestką i wszyscy oni są tam wymienieni. I na początku myślisz, cóż, rozmawialiśmy wcześniej o potężnych mężczyznach. Dlaczego tego materiału nie ma z wcześniejszym materiałem? Dzieje się tak dlatego, że autor chce uporządkować swój materiał w sposób koncentryczny.

Jest to bardzo powszechny sposób nadawania struktury, który widzimy w Starym Testamencie w różnych miejscach. Dlatego tę drugą część dotyczącą potężnych czynów ludzi Dawida moglibyśmy nazwać B, odpowiadającą pierwszej. A potem epilog kończy się inną historią.

Tym razem jest to historia grzechu Dawida i jego odkupienia, grzechu Dawida w liczeniu ludu. I w tym przypadku Dawid pośredniczy między Izraelem a Panem, a Dawid pełni funkcję królewskiego kapłana. I to właśnie widzimy w rozdziale 24.

Tak więc, aby szybko przejrzeć strukturę epilogu, zaczyna się on od grzechu Saula i jego odkupienia, Dawid jako sędzia królewski, to jest A. Potężne czyny ludzi Dawida, B. Pieśń dziękczynna Dawida, C. Następnie kolejny wiersz, finał Dawida słowa, C w drugiej części epilogu. Znowu potężne czyny ludzi Dawida, B. A potem grzech Dawida i jego odkupienie, Dawid jako królewski kapłan i to będzie nasza ostatnia część A.

Miejmy więc nadzieję, że udało wam się to śledzić. W tej sekcji panuje przejrzysty układ i, jak widać, jest to swego rodzaju mikrokosmos kariery Davida.

Dawid musiał posprzątać bałagan pozostawiony przez Saula. Dawid otrzymał wielką pomoc od swoich potężnych ludzi w odniesieniu wielkich zwycięstw iw tych wierszach opowiada o swojej relacji z Bogiem. Davidowi też zdarzały się porażki, czego przykładem jest ostatnia historia z rozdziału 24.

Zatem, po wprowadzeniu do epilogu, przejdźmy do samego materiału, 2 Samuela, rozdział 21, wersety od 1 do 14, gdzie przeczytamy o grzechu Saula i jego odkupieniu, gdzie Dawid będzie pełnił funkcję królewskiego sędziego . Ale moglibyśmy zatytułować tę sekcję Krwawa zemsta w Gibeah. Zobaczymy, że grzech, w tym przypadku grzech Saula, ma czasami niszczycielskie konsekwencje i miał to miejsce dla jego rodziny, ponieważ Bóg jest Bogiem sprawiedliwym i jego sprawiedliwość musi zostać zaspokojona.

Zacznijmy więc od tej historii. To nie jest szczęśliwe. Podobnie jak wiele fragmentów w księgach Samuela, ma to swój niepokojący wymiar i nie jest to przyjemna historia do przeczytania.

Nie wiemy kiedy za panowania Dawida, ale jakiś czas po tym, jak Dawid został królem, przez trzy kolejne lata panował głód. To nie jest dobre. Izraelici zrozumieliby to jako coś złego w naszej relacji z Bogiem.

Dlaczego panuje głód? Dlaczego Bóg nas nie błogosławi? Ponieważ ze sposobu, w jaki zostało zawarte przymierze, wiedzą, że jeśli Izrael będzie posłuszny, Pan zapewni im to, czego potrzebują. Jeśli okażą się nieposłuszni, Pan sprowadzi głód. Wygląda więc na to, że wydarzyło się tutaj coś, co zdenerwowało Pana.

Dlatego Dawid szukał oblicza Pana. Dawid poszedł przed Pana i prosił o Jego miłosierdzie oraz próbował uzyskać informacje o tym, co się wydarzyło. Można by pomyśleć, że zrobiłby to wcześniej, zanim głód dotrze do trzech lat, a mimo to w końcu staje przed Panem, a Pan odpowiada bardzo jasno.

Co ciekawe, dzieje się tak z powodu Saula i jego zakrwawionego domu. Saul zbrudził swój własny dom, swoją rodzinę. Stało się tak dlatego, że skazał Gibeonitów na śmierć.

Nie czytaliśmy o tym wcześniej w księgach Samuela. Oznacza to, że wydarzyło się wiele rzeczy, o których nie powiedziano nam wcześniej w tej historii. A to jest jeden z nich.

Skazał Gibeonitów na śmierć. Musimy więc tutaj trochę popracować w tle . Dlaczego byłoby to błędne? Gibeonici byli częścią grupy Kananejczyków.

Dlaczego Saul miałby popełnić błąd, gdyby próbował ich zabić? Cóż, jeśli cofniecie się do Księgi Jozuego, rozdział 9, przypomnicie sobie, że Izraelici najeżdżali tę ziemię, a mieszkańcy Gibeonu bali się. Zrozumieli, że zostaną zniszczeni, więc obmyślili plan. Ubrali się w stare ubrania, wzięli stary spleśniały chleb, poszli do Izraelitów i powiedzieli: Przybyliśmy z dalekiej krainy.

Słyszeliśmy o tym, jaki jesteś wspaniały. Chcemy zawrzeć z tobą traktat. Izraelici w to uwierzyli i zawarli przymierze z Gibeonitami.

Traktaty w tym kontekście zostaną utrwalone poprzez złożenie przysięgi. I tak Izraelici przysięgali, że nie skrzywdzą Gibeonitów. Gibeonici z kolei mieli służyć Izraelitom.

Traktaty te wiązałyby się z przekleństwami. Zwykle w traktacie, można powiedzieć, jeśli go złamię, czy mogę zostać ukarany przez Boga lub bogów. Nazywa się to przekleństwami.

Grozili wyrokami za naruszenie traktatu. Izrael zawarł więc taki traktat z Gibeonitami. Potem odkryli, że Gibeonici ich oszukali.

Ale traktat został zawarty i Izraelici zdali sobie sprawę, że musimy go dotrzymać. I tak Izraelici i Gibeonici współpracowali ze sobą przez długi, długi czas. Przyszedł Saul i zdecydował: Wygładzę Gibeonitów.

Widzieliśmy już, że Saulowi nie udało się wytępić Amalekitów tak, jak powinien, ale szybko próbuje wytępić Gibeonitów, mimo że mają oni traktat z Izraelem. Cóż, Pan jest po stronie Gibeonitów, ponieważ ten traktat został zawarty pod przysięgą i Pan jest obrońcą tego traktatu. Zatem w pewnym sensie, kiedy Izrael zawrze ten traktat i zwróci się do Pana jako do gwaranta lub obrońcy, Pan będzie odpowiedzialny za ochronę interesów Gibeonitów.

Czytamy więc w 2 Samuela 21:2, że król zwołał Gibeonitów i rozmawiał z nimi. Gibeonici nie byli jednak częścią Izraela, lecz pozostali przy życiu Amorytów. To jest materiał tła, o którym rozmawialiśmy.

Izraelici przysięgali, że ich oszczędzą, ale Saul w swojej gorliwości o Izrael i Judę próbował ich unicestwić. Tak więc Saul najwyraźniej z jakimś rodzajem nacjonalistycznej, proizraelskiej i projudackiej gorliwości zdecydował, że nie chcemy, aby Gibeonici żyli wśród nas. Więc postanowił ich wytępić i próbował to zrobić, i najwyraźniej zabił wielu z nich.

więc Dawid Gibeonitów: co mam dla was zrobić? Jak mam dokonać przebłagania, abyście błogosławili dziedzictwo Pana? Zostaliśmy ukarani za to, co zrobił Saul. Nie chcemy, żeby to trwało dalej. Musimy jeść.

Co zatem możemy zrobić, aby Cię przebłagać, dokonać przebłagania za grzech Saula, abyś poprosił Pana, aby nam błogosławił? Ponieważ pod wieloma względami trzymasz tutaj nasz los w swoich rękach. Naruszyliśmy Traktat i chcemy wiedzieć, co możemy zrobić, aby wrócić do właściwej relacji z Tobą i Panem. A Gibeonici odpowiedzieli: Nie mamy prawa żądać srebra ani złota od Saula ani jego rodziny, ani nie mamy prawa nikogo w Izraelu skazywać na śmierć.

Cóż, co chcesz, abym dla ciebie zrobił? – zapytał Dawid. Zaczynają więc od powiedzenia tego, co ich zdaniem nie jest sprawiedliwe. David chce wiedzieć, co uważają za sprawiedliwe.

Odpowiedzieli więc królowi, że jeśli chodzi o człowieka, który nas zniszczył, Saula, i który spiskował przeciwko nam, tak że zostaliśmy zdziesiątkowani, to Saul musiał wybić wielu Gibeonitów i nie było dla niego miejsca nigdzie w Izraelu. Jesteśmy teraz tak słabi, że naprawdę nie ma dla nas miejsca wśród Izraela. Wcześniej byliśmy silnym narodem, a teraz zostaliśmy zdziesiątkowani.

Niech siedmiu jego męskich potomków, teraz jestem pewien, że Saul zabił więcej niż siedmiu Gibeonitów, ale w świecie Starego Testamentu i w Starym Testamencie, siedem jest często liczbą używaną do symbolicznego wskazania, oznacza pełnię i dopełnienie, i doskonałość. Zatem wybierają tę wysoce symboliczną liczbę i mówią: niech siedmiu jego męskich potomków, reprezentujących splamiony krwią dom Saula, zostanie nam wydanych, abyśmy zostali zabici, a ich ciała wystawione przed Panem. To bardzo ważne.

Postrzegają to jako coś, co będzie dokonane przed Panem. Uważają więc to za coś sprawiedliwego. Pan zobaczy zapłatę kary i wtedy przywróci swoje błogosławieństwo Izraelowi.

Zatem przed Panem, w Gibea Saula, uczynią to w rodzinnym mieście Saula, co wydaje się właściwe, w wybranym przez Pana. Zatem, rzekł król, dam je tobie. Więc zrozum, co się tutaj dzieje.

Siedmiu potomków Saula zostanie straconych za jego grzechy. Niezależnie od tego, czy byli w to zamieszani, czy nie, zostaną straceni, aby zapłacić cenę. I tak Dawid jest w bardzo trudnej sytuacji.

Musi wybrać, którzy siedmiu potomków umrze. Król oszczędził Mefiboszeta, syna Jonatana, syna Saula, z powodu przysięgi złożonej przed Panem między Dawidem a

Jonatanem, synem Saula. Sam Dawid zawarł przymierze z Jonatanem i obiecał chronić potomków Jonatana.

Zatem nie może dotyczyć nikogo, kto jest potomkiem Jonathana. I tak Mefiboszet, czytaliśmy o nim wcześniej, ten człowiek, który został upuszczony w dzieciństwie i był kulawy, Dawid oszczędza mu życie. David się nim opiekuje i oszczędza mu życie.

Ale król wziął Armoniego i innego Mefiboszeta, dwóch synów córki Ajasy, Ricpy, których urodziła Saulowi. Tak więc Saul miał dwóch synów poprzez tę konkubinę Riszę. I tak Dawid zabiera tych dwóch synów razem z pięcioma synami córki Saula, Merawy.

Pamiętajcie, że Saul próbował wydać Merab za Dawida. David na to nie poszedł. W końcu poślubił Michaela.

A więc pięciu synów córki Saula, Merab, których urodziła Adrielowi, synowi Barzillaja, Mecholatycie. A więc pięciu wnuków Saula poprzez Merab. Wyobraźcie sobie ból, jaki musiało to sprawić ich rodzicom.

Wydał ich Gibeonitom. Ale przy okazji, nie złość się na Dawida i nie złościj się na Pana. To jest kwestia sprawiedliwości.

Pomyśl o ofiarach, w tym przypadku o Gibeonitach. I sprawiedliwości musi stać się zadość. I niestety, ci synowie i wnukowie będą musieli zapłacić cenę za grzechy Saula.

Wydał ich Gibeonitom, którzy ich zabili i wystawili ich ciała na wzgórzu przed Panem. Cała siódemka upadła razem. Zabijano ich w pierwszych dniach żniw, gdy zaczynały się żniwa jęczmienia.

Marzec, kwiecień, gdzieś tam. Rispa, córka Ajasza, która straciła przez to dwóch synów, wzięła wór, który często kojarzy się z żałobą, i rozłożyła go na skale. Od początku żniw aż do deszczu, który spadł z nieba na ciała, nie pozwalała ptakom dotykać ich za dnia ani dzikim zwierzętom w nocy.

Postawa Rizpy jest taka: Nie pozwolę, aby dzikie zwierzęta pożarły moich synów. Będą mieli godny pochówek. Zamierzam pozostać tam dzień i noc i powstrzymywać tych padlinożerców przed pożarciem zwłok moich chłopców.

Teraz egzekucja odbyła się może w kwietniu, maju, marcu, kwietniu, maju, podczas żniw jęczmienia. I chroniła zwłoki aż do nadejścia deszczu, sygnalizując, że głód i susza się skończyły. Nie jesteśmy pewni, jak długo trwało to czuwanie.

Jesienne deszcze padają dopiero w październiku i listopadzie, więc mogła przebywać tam od miesięcy. Z drugiej strony, ponieważ panował głód, Pan mógł sprowadzić

wcześniej deszcz, co oznacza, że nie przebywała tam tak długo. Jednak nadal przebywa tam przez dłuższy czas.

Kiedy Dawidowi powiedziano, co zrobiła córka Ai, Rispa, nałożnica Saula, zaczął myśleć, no wiesz, może powinniśmy zapewnić Saulowi i Jonatanowi godny pochówek. Jest to zatem katalizator jego własnego myślenia o nich. I poszedł, i zabrał kości Saula i jego syna Jonatana obywatelom Gileadu Jehowy.

Jak pamiętacie, ukradli ich ciała z placu publicznego w Beit Shan, gdzie Filistyni je powiesili po tym, jak zabili Saula na Gilboa. Mieszkańcy Gileadu Jehowy, którzy lubili Saula za to, że pewnego razu ich wyzwolił z rąk Nachasza Ammonity, poszli, zabrali ciała i przywieźli je z powrotem do swego miasta. Dawid sprowadził stamtąd kości Saula i jego syna Jonatana i zebrano kości zabitych i zdemaskowanych.

I pochowali kości Saula i jego syna Jonatana w grobowcu Kisza, ojca Saula, w Zillah w Beniaminie, i wykonali wszystko, co rozkazał król. Dawid uważa więc, że Saul i Jonatan powinni zostać pochowani w grobowcu swoich przodków, więc idzie po te kości i przynosi je z powrotem. Katalizatorem tego były działania Rizpy.

A potem czytamy na końcu wersetu 14 i stąd wiemy, że Pan uznaje to, co się tutaj wydarzyło, za sprawiedliwość i stoi po stronie Gibeonitów. Następnie Bóg odpowiedział na modlitwy w imieniu tej ziemi. I zakładam, że oznacza to, że cykl sezonowy zaczął się od nowa ze swoją regularnością i wszystko było w porządku.

To niepokojąca relacja, ponieważ w tej historii synowie i wnuki płacą karę za grzechy ojca lub dziadka. Zgodnie z prawem Starego Testamentu nie należy karać dziecka za grzech rodziców. Prawo nie pozwala na to izraelskim sądom.

Ale Bóg należy do innej kategorii. Bóg jest autorem życia, twórcą życia i może ukarać jednostki, odbierając błogosławieństwo dzieciom. Istoty ludzkie nie mogą tego zrobić, ale to Bóg przede wszystkim daje błogosławieństwo i może ukarać grzeszników, zabierając im dzieci.

I widzimy tego przykłady w Starym Testamencie. W Pięcioksięgu, w Prawie, Pan ostrzega, że grzesznicy, ci, którzy Go nienawidzą, którzy buntują się przeciwko Niemu, będą widzieć konsekwencje swoich grzechów w swojej rodzinie aż do trzeciego lub czwartego pokolenia. Czasami ludzie myślą, że jest to coś międzypokoleniowego, wykraczającego poza życie danej osoby, ale w rzeczywistości w tej kulturze, w której mężczyźni pobierają się bardzo, bardzo młodo i zaczynają mieć dzieci, można zostać ojcem w wieku około 15 lat, dziadkiem w wieku 30 lat, mógłbyś dożyć trzeciego i czwartego pokolenia.

Rzeczywiście, mamy aramejski napis w miejscu, w którym umiera pewna osoba, kapłan, który mówi: „Widziałem wokół siebie moje potomstwo aż do, myślę,

czwartego pokolenia. Oznacza to więc, że przez całe życie. Mamy więc taką politykę, która jest określona w prawie.

Mamy tego przykłady w Księdze Liczb, kiedy Datan, Abiram i Korach buntują się przeciwko Mojżeszowi, a Pan karze ich za ich grzech, a dzieci zostają stracone wraz z ich grzesznymi rodzicami. Rozwarła się ziemia i pochłonęła dzieci, nawet te najmniejsze, Datana i Abirama. Odkrywamy, że synowie Koraha zostali oszczędzeni.

Nie wiem, może bawili się tego dnia u kogoś w domu, ale oszczędzono ich. Jeśli pamiętasz, Achanie, kiedy Achan zgrzeszył przeciwko Panu i ukradł część łupów, jego dzieci zostały stracone wraz z nim. Niektórzy powiedzą: cóż, musieli być w to wmieszani.

No cóż, dlaczego jego zwierzęta zostały stracone? Czy oni byli w to zamieszani? Nie, Achan i jego majątek zostały zabrane i jest to przywilejem Pana, aby to zrobić. Widzimy to nawet w historii Dawida. Dawid zgrzeszył.

Powiedział, że grzesznik zapłaci czterokrotnie. Oczywiście, on jest grzesznikiem i jeden po drugim traci synów. Dokonują tu swego rodzaju samozniszczenia, niemniej jednak taka jest Boża dyscyplina wobec Dawida.

Dlatego też, choć bardzo nas to niepokoi, są chwile, kiedy Bóg uważa za stosowne odebrać błogosławieństwo dzieciom osobom, które rażąco się przeciwko Niemu zbuntowały. Saul dopuścił się tego, naruszając traktat z Gibeonitami. Saul zamordował wielu Gibeonitów, a Gibeonici poprosili o zadośćuczynienie, a Pan to zapewnił.

Więc nie złość się na Dawida. Nie złość się na Pana. Uświadom sobie, że tak się dzieje, gdy ktoś grzeszy przeciwko Panu.

Zawsze są szkody uboczne. Są konsekwencje i myślę, że w tym przypadku kilku niewinnych ludzi zginęło z powodu grzechów ich przodka Saula. Przejdziemy teraz do następnej części rozdziału 21, czyli do części poświęconej mocarzom Dawida, wersetów od 15 do 22.

W koncentrycznej strukturze epilogu, o którym mówiliśmy, przesuniemy się i przyjrzymy się drugiej części rozdziału 23 poświęconej potężnym wojownikom Dawida. Nie będziemy poświęcać temu zbyt wiele czasu. To bardzo interesujące i możesz o tym przeczytać samodzielnie, ale w wersecie 15 rozdziału 21 widzimy po raz kolejny, że doszło do bitwy pomiędzy Filistynami a Izraelem.

Nie powiedziano nam dokładnie kiedy. Dawid wyrusza ze swoimi ludźmi, aby walczyć z Filistynami, i czuje się wyczerpany. A potem odkrywamy, że istnieje filistyński wojownik, Iszbibenow, który jest jednym z potomków Refaimów.

Brzmi to trochę przerażająco, a on ma bardzo, bardzo duży grot włóczni z brązu i wycelował w Davida. Jego grot z brązu prawdopodobnie waży około siedmiu i pół funta, a jego celem jest David. Ogłoszono: Zabiję Davida.

Zatem Abiszaj, którego spotykaliśmy w tej historii od czasu do czasu, jest tym, który chciał zabić Saula. David mu nie pozwolił. Chciał dwukrotnie zabić Shimei.

David by mu nie pozwolił, ale warto mieć go w pobliżu. Jest utalentowanym wojownikiem i przybywa na ratunek Dawidowi, powala Filistyna i zabija go. Ale ludzie Dawida przy tej okazji mówią Dawidowi, że nie będziesz już wyruszał z nami na bitwę, ponieważ nie chcemy, aby lampa Izraela zgasła.

W ten sposób odnoszą się do Dawida. Lampa zapewnia światło i wskazuje kierunek, dzięki czemu nie potkniesz się ani nie upadniesz. Dlatego postrzegają Dawida jako przywódcę narodu, swego rodzaju lampę, tego, który ich prowadzi i bezpiecznie kieruje, i nie chcą go stracić.

Dlatego, mówią Davidowi, nie będziesz już brał udziału w takich sytuacjach walki wręcz. Musiał to więc być koniec jego kariery. Dochodzi do kolejnej bitwy z Filistynami i jeden z mocarzy Dawida, Sibbechaj, Chuszatyta, zabija człowieka o imieniu Sof, który również jest jednym z potomków Rify.

Następnie w wersecie 19, podczas kolejnej bitwy z Filistynami pod Gove, pojawia się wojownik o imieniu Echanan, syn Jaira z Betlejemy, który zabija innego dużego osobnika, prawdopodobnie brata Goliata. Hebrajski tekst 2 Samuela 21:19 faktycznie mówi, że Echanan zabił Goliata. I tak uczeni zastanawiali się nad tym, whoa, whoa, myślałem, że Dawid zabił Goliata, ale tutaj Echanan zabija Goliata.

I tak problem został rozwiązany na różne sposoby. Niektórzy będą twierdzić, że Echanan to tylko alternatywne imię Dawida. Nie sądzę, że tak jest.

Przez cały czas Dawida nazywano Dawidem. Dlaczego nagle nazwaliśmy go Echanan, bez żadnej wskazówki, że używamy alternatywnego imienia? Inni argumentowali, że „Goliat” mógł być tytułem używanym przez Filistynów, więc jest to inny Goliat. Nie wiem, wydaje mi się, że w tym momencie przecinamy węzeł, a nie go rozwiązujemy.

Inni argumentowali, że to Echanan mógł zabić Goliata. Dawid mógł zabić olbrzyma, ale nie nazywano go Goliatem i z biegiem czasu imię Goliat wkradło się do historii z 1 Samuela 17 i kilku innych tekstów, w których nazywa się go Goliat. Myślę, że najprostszym rozwiązaniem jest skorzystanie z równoległego fragmentu Kronik.

W równoległym fragmencie Kronik w 1 Kronik 20 wersecie 5 jest napisane, że Echanan zabił Lahmiego, brata Goliata. Uważam, że Lahmi jest zniekształceniem fragmentu

Betlejemskiego z Kronik, zatem nie sędzę, aby którykolwiek z tych tekstów zachował oryginalne brzmienie. Myślę, że doszło do uszkodzenia tekstu.

Nawiasem mówiąc, nie powinno to cię niepokoić i sugerować, że Biblia jest niewiarygodna. Kiedy stwierdzamy nieomylność i natchnienie Pisma Świętego, zwykle ma to związek z jakimś stwierdzeniem na temat oryginalnych rękopisów, oryginalnego tekstu. Prawda jest jednak taka, że z biegiem czasu, gdy ludzie przesyłają te teksty, mogą pojawić się błędy.

Zatem nieomylność nie dotyczy późniejszej tradycji rękopisów, dotyczy ona tekstu oryginalnego i dlatego warto o tym pamiętać. Dokonując takiej krytyki tekstu, staramy się ustalić, jaki jest tekst oryginalny. Gdy już to ustalimy, możemy stwierdzić, że jest to natchnione i nieomylnie.

I to właśnie tutaj robimy. Mamy problem. Wydaje się, że te dwa teksty nie pokrywają się ze sobą. Czy w jakiś sposób możemy dowiedzieć się, co mówił tekst oryginalny? Myślę, że w oryginalnym tekście było napisane, że Ehanan zabił, ale myślę, że było to imię własne.

Nie sędzę, żeby to był Lahmi. Było tam imię własne, a potem było napisane: brat Goliata. A jeśli znasz hebrajski, zdajesz sobie sprawę, że hebrajski czasami używa małej partykuły, aby wprowadzić dopełnienie czasownika.

Ta część to et. Hebrajskie słowo oznaczające brata to ach, a jeśli następuje po nim imię, będzie to achi. W alfabecie hebrajskim, jak pamiętamy, na początku nie było wskazywania samogłosek, byłyby tylko spółgłoski, a znak biernika wyglądał jak słowo oznaczające brata.

Myślę więc, że to przyczyniło się do problemu. Myślę, że co się stało, skryba zapisał, że tekst przed nim brzmiał: Ehanan zabity, jakiegokolwiek imię własne, et, znak biernika, imię własne, brat Goliata. I myślę, co się stało, czy skryba prawdopodobnie napisał et, potem jego wzrok powędrował do brata, który wygląda jak et, więc pomyślał, że napisał et, i po prostu pominął imię i słowo brat, a potem kończy się to zabiciem Goliata.

Myślę, że tak właśnie stało się w tradycji z 2 Samuela 21:19. 1 Kronik 20, oni próbują to załagodzić. Podsumowując, wiem, że to kwestia techniczna, ale myślę, że w tym, co się wydarzyło, Ehanan jest odrębną osobą i zabił osobę, która była bratem Goliata.

Według 2 Samuela 21-20 miała miejsce kolejna bitwa w Gat, w której brał udział ogromny mężczyzna. Zatem tutaj, w rejonie Gat, żyje rodzina gigantów. Goliat był jednym z nich.

To ogromny mężczyzna i jest w nim coś dziwnego. Ma sześć palców u każdej ręki i sześć palców u każdej stopy. I na wypadek, gdybyś miał trudności z matematyką, Biblia hebrajska często podaje takie rzeczy.

W sumie 24! Był także potomkiem Rify i drwi z Izraela. I Jonatan, syn Szemiasza, brata Dawida. Zatem to jest osoba, która jest siostrzeńcem Dawida.

Zabił go. Zatem ci czterej byli potomkami Rify w Gat i polegli z rąk Dawida i jego ludzi. Zatem Dawid miał wielu potężnych wojowników.

Dawid pokonał Goliata, ale jak widać, miał wokół siebie innych wojowników, którzy byli bardzo biegli, a oni także odnieśli wielkie zwycięstwa w imieniu Dawida i zabili także olbrzymów. W tym miejscu przejdziemy do drugiej części koncentrycznego zarysu wojowników Dawida. 2 Samuela 23, werset 8 rozpoczyna następną sekcję i czytamy o niektórych osobach, które były wielkimi wojownikami i możesz przeczytać o ich wyczynach.

Któregoś razu poszli po wodę dla Dawida do Betlejem. Ryzykowali życie. Dawid powiedział: „Wiesz, bardzo chciałbym napić się wody ze studni lub cysterny w pobliżu bramy Betlejem w domu.

Czy to nie byłoby odświeżające w tej chwili? Cóż, nie sugerował, żeby ktokolwiek szedł i próbował zdobyć tę wodę, ale trzech z jego potężnych wojowników przedarło się przez linie Filistynów i przynieśli Dawidowi wodę ze studni lub cysterny, a Dawid był tak przejęty ich odwagą i ich zobowiązaniem wobec niego, aby wylał to przed Panem jako ofiarę z płynów. Mówi, że nie mogę tego pić. Kiedy patrzę na tę wodę, widzę twoją krew.

Zaryzykowaliście swoje życie, aby to zrobić, więc poświęcę tę wodę i wyleję ją przed Panem jako ofiarę z płynów. A więc tacy ludzie otaczają Davida, a jest nawet jeden facet, którego szczególnie lubię, Benaiaha. Można o nim przeczytać w 2 Samuela 23:20.

Jest walecznym wojownikiem i dokonał świetnych wyczynów. Pokonał dwóch najpotężniejszych wojowników Moabu. Zszedł też do dołu lub do cysterny, pustej cysterny w śnieżny dzień, i zabił lwa.

Czy możesz to sobie wyobrazić? Schodząc do cysterny, jesteś ty i lew, pada śnieg i wiesz, kiedy pada śnieg, możesz się poślizgnąć, a te cysterny były zatynkowane, więc mogły być śliskie, ale mimo to zabił, udało mu się zabić lwa, a on powalił wielkiego Egipcjanina. Egipcjanin miał w ręku włócznię, a Benajasz ruszył na niego z maczugą i co zrobił, wyrwał włócznię z ręki Egipcjanina i zabił go własną włócznią, i tak Dawid miał tę grupę wojowników, którzy nazywano Trójką i stanowili grupę szczególnie

elitarną. Byli też inni, którzy byli z nimi związani, w tym Abishai, o którym czytaliśmy wcześniej.

Mówiono tu o nim, o bracie Joaba. Był wodzem nad Trzemi, ale nie był członkiem Trzech, ale był nad nimi wodzem i podniósł wólczną przeciwko 300 ludziom, których zabił, i stał się tak sławny jak Trzej Trzej. Dlatego Abiszaj czasami jest nadgorliwy.

W rzeczywistości współpracował ze swoim bratem Joabem, aby zamordować Abnera, ale mimo to jest wielkim wojownikiem. Warto mieć go w pobliżu, co może wyjaśniać, dlaczego David czasami po prostu ignorował swoje grzechy i odmawiał wymierzenia mu sprawiedliwości, ponieważ był wspaniałym wojownikiem, którego warto było chronić. Zatem istnieje elitarna grupa Trzech i Abiszaj jest z nimi powiązany, ale otrzymujemy też długą listę imion zwanych Trzydziestką, a jeśli je zsumować, jest to trochę trudne, ponieważ w jednym punkcie, to po prostu mówi o synach Yashena, ilu synów, więc wygląda na to, że mamy więcej niż 30 imion.

Czy to jest problem? Nie, nie sądzę. To bardzo powierzchowny problem. Być może było tak, że osoby te nie znajdowały się w tym samym czasie wśród Trzydziestki.

Innymi słowy, są to wszystkie osoby, które w tym czy innym czasie należały do tej grupy. Niekoniecznie oznaczałoby to, że wszyscy byli częścią grupy w tym samym czasie, ale mogłoby się zdarzyć, że Trzydziestka urosła. Jeśli jesteś fanem piłki nożnej z górnego Środkowego Zachodu, prawdopodobnie kibicujesz jednej z drużyn biorących udział w konferencji Wielkiej Dziesiątki.

Cóż, ile zespołów bierze udział w konferencji Wielkiej Dziesiątki? Więcej niż dziesięć, teraz, gdy sprowadzili kilka innych zespołów. Czasami więc etykiety są po prostu kontynuowane, ponieważ jest to tradycyjny sposób odwoływania się do jednostki lub instytucji, nawet jeśli liczba przekracza pierwotną liczbę. Może to być współczesna analogia do tego, co tu mamy do czynienia, ale można odczytać wszystkie ich nazwiska i wtedy jest napisane, że było ich w sumie 37.

Nazywają się więc Trzydziestką, ale w sumie jest ich 37, więc toczy się dyskusja, no cóż, czy to mówi o liście? Masz też trochę elastyczności, ponieważ możesz ustawić dowolną liczbę synów Jashena, aby wypełnić tę kwotę. Ale jeśli wrócisz do sekcji poprzedzającej listę, możesz tam znaleźć siedem nazwisk. Więc może kiedy jest napisane w sumie 37, ma na myśli Trzydziestu, którzy mieli ponad 30 lat, Trzech, Abiszaja i inne osoby, które są z nimi powiązane.

Na początku wygląda na to, że liczby są niejasne, ale jeśli przyjrzesz się uważnie tekstowi, zobaczysz, że istnieje kilka dość prostych sposobów rozwiązania napięć. Zatem widzimy tutaj, że Dawid miał wielkie wsparcie ze strony wielu wspaniałych wojowników, których powołał Pan. Zatem nie tylko Dawid odnosił zwycięstwa, to

Dawid i jego wojownicy przewodzili armiom Izraela, a Pan pozwolił im dokonać wielkich rzeczy w obronie narodu.

W następnej lekcji przejdziemy do długiego dziękczynnego poematu Dawida z 2 Samuela 22. Przyjrzymy się także krótkiemu wierszowi na początku rozdziału 23, zwanemu jego ostatnimi słowami.

To jest dr Bob Chisholm w swoim nauczaniu na temat 1 i 2 Księgi Samuela. To jest sesja 26, Bludgeon Vengeance for the Gibeonites, rozdział 21, wersety od 1 do 14 oraz David's Mighty Men, rozdział 21, wersety 15 i następne oraz rozdział 23, wersety 8 i następne.